

стигнали писма и отъ Враца. Въ тѣхъ се съобщавало, че Врачанския окръгъ още не е възстаналъ, но е готовъ да възстане всѣка минута, щомъ премине презъ Дунава нѣкоя българска чета.

Българскитѣ бунтовници въ Букурещъ веднага се събрали тайно и решили да се образува една голѣма чета, която да премине Дунава и да се отправи за Враца. За войвода избрали Хр. Ботевъ. Четата трѣбвало да излѣзе на българския брѣгъ около градъ Орѣхово — най-близкото мѣсто отъ Дунава за гр. Вратца. Това станало въ началото на м. май.

Почнали се трѣскави приготовления. Бунтовниците се стѣгали за пѣтъ. Всѣки си приготвилъ възстаннически дрехи и шапка съ лѣвче на чело и преглеждалъ своето оржие.

Най-много тичалъ и разпореждалъ самъ Ботевъ. Той издалъ бързо тайна заповѣдъ до всички момчета, записани въ четата, но които били прѣснати изъ разни градове на Ромѣния, да трѣгнатъ веднага за крайдунавскитѣ ромѣнски градове и да чакатъ австрийския параходъ „Радецки“, съ който щѣло да става минаването. Четниците трѣбвало да се качатъ на парахода като прости работници, търговци и обикновени люде. А възстанническитѣ дрехи и оржието си да скриватъ въ сандѣци и да ги предадатъ на парахода като градинарски орджия.

Ботевъ и неговитѣ помощници решили, когато всички момчета се накачатъ на парахода, да пленятъ капитина на парахода и неговитѣ матроси и да отправятъ парахода къмъ българския брѣгъ малко по-горе отъ с. Козлодуй на таково мѣсто, гдето другъ пѣтъ параходъ не е спиралъ.

На 13 май 1876 г. привечеръ единъ файтонъ спрѣлъ предъ сиромашката кѣща на войводата. Отъ файтона скочилъ Ботевъ, изморенъ и запѣхтѣнъ отъ работа — той презъ цѣлия денъ не билъ се завръщалъ дома. Жена му, Венета, нищо не знаела, ни за подготовлението на четата, ни за неговото заминаване. Настаналъ часътъ за трѣгане. Бързо той се втурналъ въ стаята и се завтеклъ къмъ люлката, гдето спѣла неговата малка четиредесетдневна дѣщеря, Иванка, и я цѣлуналъ.

— Ти не знаешъ, — обърналъ се той къмъ жена си — азъ съмъ пѣтникъ? Отивамъ къмъ Браила и Галацъ, гдето имамъ малко работа, но скоро ще се върна. Най-много ще се бавя три дни. И закрачилъ изъ стаята. Следъ минута-две той взелъ сбогомъ отъ жена си и старата си майка, бързо излѣзълъ навънъ, седналъ на файтона, който още го чакалъ предъ вратата, и потеглилъ за желѣзопѣтната гара. Качилъ се на влака и потеглилъ за гр. Гюргево, на р. Дунавъ срещу Русе, за да чака парахода „Радецки“. Спрѣлъ въ българското училище, гдето го чакали неговитѣ другари.

Два дни се бавилъ въ Гюргево да чака парахода и да нарежда работитѣ на четата.

Въ недѣля, на 16 май следъ обѣдъ, се задалъ параходътъ „Радецки“, който цѣпѣлъ мѣтнитѣ води на Дунава и спрѣлъ на